

Orde in de digitale veelheid

Richtlijnen helpen parochies en kerkfabrieken hun digitaal archief te beheren

- ▶ We moeten voorkomen dat op de computer gemaakte documenten massaal verloren gaan
- ▶ KADOC en zijn partners ondersteunen met richtlijnen en vorming
- ▶ Het is niet nodig om papieren archieven ook te digitaliseren

Jozefien VAN HUFFEL

Een verslag van een vergadering, een e-mailconversatie met het bisdom, een tekstboekje voor een viering. Aan de lopende band maakt elke parochie of kerkfabriek nieuwe digitale documenten aan. Die worden nadien uiteraard netjes gearchiveerd op een centrale computer. Of niet?

„Het volume aan en het belang van digitale documenten neemt al een hele tijd gestaag toe. Dat ging nog niet overal gepaard met het uitbouwen van een structuur om te archiveren”, weet Joris Colla van KADOC, het Documentatie- en Onderzoekscentrum voor Religie, Cultuur en Samenleving van de KU Leuven. „Bestanden kregen een onduidelijke naam en zijn nu onvindbaar, ze werden opgesteld in een bestandsformaat dat niet meer leesbaar is of

Ook een digitaal archief is gebaat bij een goede mappenstructuur. © Jozefien Van Huffel

ze gingen verloren toen een computer stukging. We weten dat bij parochies en kerkfabrieken veel afhangt van vrijwilligers, die vaak al veel werk hebben en niet allemaal even vertrouwd zijn met computers. We willen hen dus waar mogelijk ondersteunen bij het digitaal archiveren.”

In samenwerking met het Rijksarchief, CRKC en de Vlaamse bisdommen stelde KADOC richt-

lijnen op, daarbij ook tips voor het archiveren van e-mails en de naamgeving en het leesbaar houden van bestanden. „Dat laatste vereist dat je op regelmatige tijdstippen, bijvoorbeeld om de vijf jaar, controleert of je alle bestanden nog open krijgt en ze eventueel opslaat in het meest recente bestandsformaat”, zegt Colla.

Een andere kwestie is het bewaren van foto's. „Met een digitale

camera kun je zorgeloos veel fotograferen. Het heeft echter geen zin om drie bijna gelijke foto's of een onscherp beeld bij te houden in het archief. Beeldmateriaal neemt ook veel opslagruimte in beslag. We raden aan om per activiteit een beperkt aantal foto's te bewaren. Het best maak je de selectie vlak nadien.”

Bij de richtlijnen hoort ook een mappenstructuur, die je kunt

downloaden en gebruiken als basis voor een digitaal archief. „We raden aan om de richtlijnen nu te beginnen toepassen op nieuwe documenten en je dus niet te laten overweldigen door de mischien eerder ongestructureerde massa documenten uit het verleden”, zegt Joris Colla. „Die laatste kun je nadien stapsgewijs in de structuur onderbrengen.”

„Het best beslis je vlak na een activiteit welke foto's bewaard worden”

De richtlijnen focussen overigens enkel op digitaal aangemaakte documenten. „Het is niet de bedoeling oudere, papieren archieven te digitaliseren, bijvoorbeeld door documenten in te scannen”, benadrukt Colla. „De regel is immers dat je een document bewaart in de vorm waarin het is aangemaakt. Documenten scannen is bovendien geen wonderoplossing. Wie er zonder duidelijk plan aan begint, eindigt met een massa aan bestanden die hun context kwijt zijn.”

De vormingssessies hebben plaats op 19 september in Mechelen, 21 september in Hasselt, 27 september in Wilrijk en 4 oktober in Gent. Meer op www.kadoc.kuleuven.be in de rubriek *Nieuwsberichten*.

Het tweede volk van Sint-Maurus

Een imker ontfermt zich over de bijen in de muur van de Holsbeekse parochiekerk

Al enkele jaren leven ze samen, de gemeenschap van de Sint-Maurusparochie in het Vlaams-Brabantse Holsbeek en een volk honingbijen. „Via een verluchtingsrooster nestelden ze zich in een spouw tussen de muren van de kerk”, zegt Hubert Herbots, buur van de kerk en voormalig lid van de kerkfabriek. „Hinder veroorzaakten ze niet, dus we waren er niet mee bezig”, vult kerkfabriekvoorzitster Irene Peeters aan. „Een tijdlang dachten we zelfs dat het wespen waren. We zagen ze binnen- en buitenvliegen, maar in de kerk troffen we nooit een bij aan.”

Is een spouwmuur dan een goede plek voor bijen? „In principe kunnen ze leven in een kartonnen doos”, zegt imker Karel Volkaerts. „De ruimte moet enkel droog, warm en verlucht zijn, want de bijen richten ze zelf in. Af en toe kiest een volk ook voor een spouwmuur. En aangezien de koningin vier tot vijf jaar blijft leven, in tegenstelling tot de andere bijen die na enkele weken sterven, blijven ze soms jaren. Heel af en toe blijven ze zelfs met een volgende koningin op dezelfde plaats.”

In Holsbeek was er bij het begin van de zomer echter plotseling meer beweging dan ande-

re jaren. Herbots: „Een tijdlang hingen de bijen in groep aan de dakgoot van de kerk. Dat was indrukwekkend.” Vermoedelijk wilde een deel van het volk uitzwermen. „Dat gebeurt onder meer wanneer een nieuwe koningin wordt geboren. Op dat moment vertrekt een derde van het volk met de oude koningin”, zegt Volkaerts. Waarschijnlijk was die koningin echter te groot voor de gaten in het verluchtingsrooster. „In dat geval blijft het volk vruchteloos wachten.

Het vertrekt niet zonder de koningin en het raakt als het ware in de war. Of dat echt aan de hand was, kun je echter moeilijk zeggen. In een bijenkast, die open kan, kun je perfect volgen wat er in een volk gebeurt, maar in een spouwmuur is het altijd gissen. Stel dat er nu twee koninginnen in het volk zijn, dan zullen ze op een bepaald moment vechten op leven en dood.”

De Sint-Maurusparochie ging op zoek naar hulp bij de zwerm aan de dakgoot, die sommige

buurtbewoners ongerust maakte. „Bijen blij je niet te mogen verdelgen”, zegt Hubert Herbots. Karel Volkaerts: „Bijen zijn nu eenmaal waardevol voor natuur en landbouw. Als je de brandweer belt, zullen die je altijd doorverwijzen naar een imker.” „De bijenpopulatie in ons land wordt geteisterd door ziekten”, weet ook Hans Eyssen, burgemeester van Holsbeek (CD&V). „Dat deze bijen zelfstandig overleven en tot een groot volk zijn uitgegroeid, bewijst dat het sterke dieren zijn. Lang niet alle bijenvolken overleven zonder hulp van de mens.”

In Holsbeek kwam imker Jan Lauwers uit het nabijgelegen Werchter de zwerm uiteindelijk inspecteren. Hij plaatste een bijenkast tegen het verluchtingsrooster, in de hoop dat de rest van de bijen daarheen zou verhuizen. „Bijen naar buiten lokken is moeilijk, zeker als je de koningin mee wilt krijgen”, weet Volkaerts. „Misschien doen ze echter toch wat van hen verwacht wordt, omdat de bijenkast meer plaats biedt. Een nieuwe koningin kan eventueel wel nog door het verluchtingsrooster raken.” Even afwachten dus of de Sint-Maurusparochie binnenkort een of twee volkeren telt. (JVH)

In een kast kun je een bijenvolk makkelijk observeren, maar in een spouwmuur is het stevast gissen. © Image Select

Samen wegen van vrede gaan

„Niemand van ons is een eiland. We kunnen enkel aan de toekomst bouwen door samen te werken”, tweette paus Franciscus onlangs. In deze tijd van conflicten en oorlogen is zijn oproep actueler dan ooit. Op haar jaarlijkse wereldvredeontmoeting, van 10 tot 12 september, roept Sant'Egidio daarom onder het motto *Paths of Peace* allen op samen wegen van vrede te gaan.

Sinds Johannes-Paulus II in 1986 vertegenwoordigers van de wereldreligies samenbracht in Assisi voor een dag van gebed, organiseert Sant'Egidio jaarlijks op een symbolische plaats in Europa een nieuwe etappe in die vredespelgrimage. Dit jaar zijn Münster en Osnabrück gastvrouwen. Die Duitse steden, dicht bij de Belgische grens, zijn de bakermat van de Vrede van Westfalen die in 1648 een einde maakte aan de Dertigjarige en de Tachtigjarige Oorlog.

In panels, gebedsmomenten en een vredesoptocht treden leiders van de wereldreligies en afgevaardigden uit het politieke, sociaal-economische en culturele milieu wereldwijd in dialoog. Voor de jonge generaties, de vredesbewerkers van morgen, is er een speciaal programma. (IVH)

Inschrijven op *Friedenstreffen2017* @santegidio.de. Info via 03 229 04 10 of info@santegidio.be.